

Forfatter: Heiberg, P. A.

Titel: Udrag fra Rigsdalers-Sedlens Hændelser

Citation: Heiberg, P. A.: "Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter", i Heiberg, P. A.: *Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter*, udg. af Otto Borchsenius ; Fr. Winkel Horn , 1884, s. 107. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibergpa01val-shoot-idm140167181858384/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter

komme til Bønge, yntedes over ham og gav ham i Guds Navn — min Bøffignelfe.

Den unge (afſides). Den fedet forbandet lidt i diſe Tider.
Kromanden. Kaa! var han fornøjet dermed?

Den brune Mand. Nej, tænſ en Gang, min kjære Broder! hvor ugudelig og ſyndig Verden er, han ſvarede mig, at han hellere vilde have en Skilling end min Bøffignelfe.

Kromanden. Det vilde jeg, paa min Sjæl! ogſaa.

Den brune Mand. For Guds Skyld, min kjære Broder! tal ikke ſaa beſvotteligt, ellers maa jeg forlade dit Hus. At foragte Guds Bøffignelfe — kan man tænke ſig noget afſkælligere?

Kromanden. Nej, min Broder! du tager fejl, det var ikke Guds Bøffignelfe, han foragtede, men det var din; den Bøffignelfe, du kunde give ham med Manden, kunde ſlet ikke hjælpe Manden, men med din Skilling kunde du hjælpe ham. Dog, det er altid Guds Udførelſe: at Bøffignelfe er bedre end Almiſſe, thi den forſte koſter ham ſans et Par Ord, ſom han mener lige ſaa lidt med, ſom han har i Sunde at give noget hørt, fordi han tager ſin Pung op af Lommen. Men, lad os tale om noget andet! Skal du ikke have noget at leve af, medens dine Dejte pølter?

Den brune Mand. Nej, du ſkal have Tak, Broder, jeg har nemlig ipſit.

Kromanden. Det kan vel være, men jeg kan ſe paa din Søn, at han behøver noget. Er det ikke ſandt?

Den unge. Ja, jeg kan ikke nægte, at jeg jo har Appetit.

Den brune Mand. Det er forſtælfeligt: æde og drikke, det er det eneſte, ſom unge Menneſker nu kan gjøre.

Kromanden. Ti du kan ſtille, thi baade du og jeg har ſelv været unge, og haft Appetit. Deſuden er han jo imet Barn, lad ham ſans i ſaadanne Ting raade ſig ſelv. Vi ſkal nok ſaa noget at leve af, uden at det ſkal løſe dig noget, thi det er dog nok Hovedſtuden.

Hu git Kromanden ad, og ſkjede Mad og en Bouillie